

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXIV. évfolyam 1. szám. 2013. január 1.

Ára 0,80 lej

Áldott új esztendőt kívánunk minden kedves olvasónknak!

Esztendők határán

„én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

Fil 4,11–13

A római mitológiában Janus az átjárások és kapuk, a kezdet és vég védőszelleme volt. Kettős arccal ábrázolták: egyik arc a kapun kifelé, a másik befelé nézett. Mintha a végeláthatatlan teret és időt akarta volna átölelni messzi távolba révedő tekintetével. Mintha azt akarta volna érzékeltetni a jámbor halandóval: mindent látok, mindent tudok, mindenütt jelen vagyok.

Az esztendők határát akaratlanul is Janus-arcra lépünk át. Úgy tekintünk előre, hogy köz-

Szász Attila
Körtvélyfája

(Folytatása a 3. oldalon)

„Legyen kegyelmes hozzánk az Isten,
áldjon meg bennünket,
és ragyogtassa ránk orcáját!
Ismerjék meg utadat a földön,
szabadításodat a népek között!”

Bod Péter-szobor Magyarigenben

Bod Péter születésének 300. évfordulóján egyházi és civilszervezetek Erdély legnagyobb 18. századi tudósának szülőhelyén, Magyarigenben emlékeztek. Az ünnepségre a szórványnap [november 15. – Bethlen Gábor születésének (1580), illetve halálának (1629) napja] utáni hétvégén került sor.

Az ünnepi istentiszteleten Szegedi László brassói esperes, Magyarigen szülőtte, igehirdetésében Ábrahám és Bod Péter között vont pár-

huzamot, hiszen mindketten engedelmeskedtek Isten elhívásának, ezért életük által nemzetük áldásaiivá váltak. A magyarigeni istentiszteletet a Nagyenyedi Egyházmegye lelkészi kórusának fellépése gazdagította Főrika Éva karvezetésével. Az ünnepség művészi szintjét Boros Erzsébet buzásbocsárdi népművész éneke emelte. Ezt követően Szonda Szabolcs, a Bod Péter Megyei Könyvtár igazgatója vetített képes előadásban ismertette a Bod Péter emlékévé eddig sorra került rendezvényeit. Szonda Szabolcs bemutatta a

Gudor Botond

(Folytatása a 4. oldalon)

Mikó-ügy: újabb halasztás, folytatás januárban

December 5-én került sor Pitești-en a Mikó-ügy fellebbviteli tárgyalására. Mint ismeretes, a buzáui bíróságon júniusban született alapfokú döntés a Sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium visszaszolgáltatása kapcsán: az épületet az egyháznak visszaszolgáltató bizottság két tagját, Markó Attilát és Marosán Tamást három év letöltendő börtönbüntetésre ítélték, a harmadik tag, Silviu Clim hároméves

felfüggesztett börtönbüntetést kapott. A bíróság ugyanakkor az Erdélyi Református Egyházkerületet jelentős kártérítés kifizetésére kötelezte.

A ploiești-i fellebbviteli bíróságra került per esetében kétszer halasztottak: először október

Somogyi Botond

(Folytatása a 4. oldalon)

Újévi jókívánságok

Borongós napok tünjetek tova,
Okkal szomorú ne legyél soha.

Lépteid kísérje töretlen szerencse,
Derűs percek rajzoljanak mosolyt

szemedre.

Oszoljanak el az óévnek sötét árnyai,

Gúzsából szabaduljanak a képzelet

szárnyai.

Új évet hozzon a nesztelen iramló idő,

Jöjjön már a rég várt, csodálatos jövő.

Évek ha múltok, ha elszálltok napok,

Vidámságot, örömet számolatlan

adjatok.

Elfusson most az óévnek malaca,

Többé ne legyen senkinek panasza.

Kerüljön betegség, bánat messzire,

Írmagjuk is vesszen mind a semmibe.

Vágyaid sorra valóra váljanak,

Álnok szavak többé ne bántsanak.

Növekedjen az igaz barátok táborá,

Okosan élj, ne legyél ostoba.

Kívánom neked, legyen 365 szép ünneped.

(Erdélyi népi köszöntő)

Barangolások bibliai tájakon

Damaszkusz

Isten kegyelméből új esztendőbe lépünk. Azért foglalkozunk most ezzel a várossal, mert az ide vezető úton Pál apostol is új életet kezdehetett, s talán nekünk is sok mindenben meg kellene ezt tennünk.

Damaszkusz nevével a Bibliában mindjárt az elején találkozunk. Lót olyan háborúba keveredik bele, ahol nem lehet pontosan tudni ki ki ellen harcol, és ennek áldozata lesz.

Régi templommaradványok a mai Damaszkuszban

Lótnak nem ez az első rossz döntése, de nagybátyja, Ábrahám segítségére siet: győzelmet arat azok felett, akik Lótot fogságba hurcolták, és épségben kiszabadítja őt. Jó üzenet ez az új esztendőben. Igyekezünk

minden emberen segíteni, még azokon is, akik a maguk rossz döntései miatt jutottak bajba. Ne hagyjunk senkit cserben.

Vannak olyan idők, amikor minden jól alakul az életünkben, de vannak olyanok is, amikor úgy tűnik, minden ellenünk fordul. Dávid király életében sem volt ez másképp: egyszer pusztá élete is veszélyben forgott, saját gyermeke fosztotta meg őt a tróntól, máskor győzelmet győzelem után aratott. Még a hatalmas város,

Damaszkusz is meghódolt előtte, mert az Úr volt vele, akárhová is ment. Valószínű, hogy ebben az évben is harcolnunk kell a bűn, a gondok és a szenvedés ellen. De egy biztos: mi Jézus, a győztes oldalán harcolhatunk, vele mi is mindenben diadalmaszkodhatunk.

Ebben az évben is Isten nevében kell szólnunk, az Ő akaratát kell hirdetnünk, és ez nem könnyű dolog. Sokszor kemény dolgokat kell kimondanunk, pedig mi mindig szeretetről, békességről és üdvösségről szeretnénk hallani. Mindig azt szeretnénk hallani,

hogy sorsunk jobbra fordul, betegségünkől meggyógyulunk, anyagi dolgaink is jobban fognak alakulni. Ezt látjuk Ézsaiás próféta életében is. Neki is sokféle ítéletet kellett kimondania. Először meg kellett ítélnie saját népét, mert az nem töltötte be Istentől kapott küldetését. Az ítélet ma is Isten házában kezdődik el. Először is a magunk életét kell

felülvizsgáljunk az év kezdetén, hogy miben buktunk el, miben nem tudtuk eddig az Isten akaratát betölteni. Később Ézsaiásnak a többi nép felé is ítéletet kellett mondania. Világosan kell látnunk helyzetünket: nekünk, keresztyéneknek Isten országát kell képviselnünk. Prófétai küldetésünk van a világ felé, az egyházba furakodó világ és világiasság felé is. Csak így lehetünk áldássá.

A damaszkuszi úton egy ember megy a maga útján, építi karrierjét, és úgy gondolja, mindez Isten akaratával is egyezik. Egyszer csak hirtelen mennyei világosság által földre tiportatik, és át kell gondolnia egész addigi életét. Új irányba kell elindulnia. Pál apostol eddig úgy gondolta, az ő küldetése az, hogy üldözze a keresztyéneket, semmisítse meg a Jézusban hí-

Hans Speckaert: Pál megtérése

vők seregét. Damaszkuszba is azért megy, hogy ott is fogdossa össze ezeket a „tévelygőket” s vigye őket Jeruzsálembe, hogy ott megkapják méltó büntetésüket. Pál Damaszkuszban is meg akarta mutatni az ő nagyságát. De a Jézussal való találkozás áthúzza terveit és minden megváltozik életében. A damaszkuszi csendben van ideje elgondolkodni életéről és irányt vált Isten kegyelméből. Az új évben igyekezzünk mi is többet csendben lenni. És e csendben Isten nekünk is sok mindent meg fog mutatni. Lehet, nekünk is sok mindenben irányt kell váltani. Legyünk készek, ha az Úr erre vezet minket.

Pál apostol megtérése Isten hatalmát is megmutatja: neki hatalma van az üldözőből követőt, az ellenségéből barátot formálni. És Pál élete nem egyedülálló ebben. Olyan sokszor megismétlődött már ez a keresztyénség történelmében. Az is természetes dolog, hogy az ilyen emberek irányában eleinte nagy a bizalmatlanság. Vajon tényleg megtértek Istenhez, nem egy újabb csellel állunk szemben? Érthető Ananiás bizalmatlansága, vonakodása is, amikor Krisztus őt Pál apostolhoz küldi. De az a nagyszerű, hogy ő le tudta győzni a saját előítéletét és engedelmessé tudott Isten szavának. Legyünk mi is nyitottak embertársaink felé. Tudjuk az új évben jobban legyőzni előítéleteinket, tudjuk befogadni a gyülekezet közösségébe azokat is, akik a nagy mélységből Istenhez tértek.

Különös, hogy Pál apostol a megtérése után nem megy rögtön Jeruzsálembe tanácskozni az apostolokkal, hanem visszavonul Arábia pusztájába. Érzí, szűksége van arra, hogy Isten tanítsa őt, jelentse ki magát neki. Nem emberekhez szaladgál, hanem Isten akaratát első kézből akarja hallani. A mi helyzetünk ma egészen más, hiszen a mi kezünkben már ott van a Biblia, Isten teljes kijelentése, amire hallgatnunk kell. Ez az elsődleges forrás, amiből nekünk az új évben is merítenünk kell. De nyilván az is igaz, hogy mi egy közösséghez is tartozunk, és mint ilyenek, annak tagjaira, véleményére is figyelniünk kell. Jó esetben a közösség sem mondhat mást, mint amit Isten Igéje mond. Adjon nekünk az Úr bölcsességet, hogy az új esztendőben is tudjunk mindenekelőtt Isten szavára hallgatni.

Olvasandó igék: 1Móz 14,15; 2Sám 8,6; 2Krón 8,7; Ézs 17,1; ApCsel 9,3.4.10.17; Róm 8,37; Gal 1,17.18.

Lőrincz István

Kárpát-medencei imanap Marosvásárhelyen

Marosvásárhely református gyülekezetei együtt tartották meg az idei imanapot Lőrincz János esperes kövesdombi gyülekezetének templomában, **Bukovinszky-Csáky Tünde** Gece utcai segédlelkész és **Borsos Melinda**, az Erdélyi Református Nőszövetség elnökének szervezésében. Mindenben követték a Királyhágómelléki Egyházkerület Nőszövetsége által összeállított imafüzet liturgiáját. A kiválasztott igé: „Ti pedig választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2,9) alapján magyarázta Bukovinszky-Csáky

Tünde lelkész: hogyan élhetjük ezt meg mi, Krisztus királyságának alattvalói a mindennapi életünkben, neki átadott szolgálatainkban. A lekiót János evangéliuma negyedik részéből olvastuk, és az összes imádságot a nőtestvérek felváltva mondták, olvasták. Borsos Melinda összeállításában és ismertetésében vetítve láthattuk a Királyhágómelléki Egyházkerület életét, jellemzőit: az egyházkerület történetét, nevezetes embereit, nagyasszonyait, templomait, kézimunkáit. Együttlétünk szeretetvendégséggel zárult. Mindez egy újabb alkalom volt arra, hogy Kárpát-medencei magyar nemzetünk együtt álljunk Isten előtt és könyörögjünk a megtartásért, hogy érezzük egymás megismerése által egységes nemzet mivoltunkat.

Csákiné Páter Gyöngyvér

Esztendők határán

(Folytatás az 1. oldalról)

ben emlékeink a múlt felé húznak, mint ahogy a koronájával ég felé törő fa is gyökereivel a földbe kapaszkodik. Kérdések sorjáznak lelkünkben, melyeket próbálunk megválaszolni. Mit adott és mit vett el tőlünk a lassan múlttá levő 2012-es esztendő? Gazdagabbá vagy szegényebbé tett bennünket az elmúló idő? Janus-arcunk múltat vallató tekintete előtt elsuhannak események, melyeknek tanúi, cselekvő részesei, esetleg szenvedő alanyai voltunk. Bizonyos, hogy leltárunk nagyon szubjektív. Hitünk, lelki beállítottságunk függvénye. Ha az elvárások mércéjét túl magasra állítottuk, akkor most csalódottak vagyunk és hajlamosak a panaszra. Ha Pál apostol mottóul használt szavaiból is kicsendülő hitével és bölcsességével tekintünk életünk elmúló szeletére, akkor lelkünkben tudunk hálásak és megelégedettek lenni.

Jókívánság 2013-ra

Nem, azt nem kívánom Neked, hogy a szenvedésnek még csak árnyéka se hulljon Rád az új esztendőben.

Azt sem, hogy jövődöd útját csak rózsák szegélyezzék, mint ahogy azt sem, hogy ne legyen soha sós a könnyed, ami kipereg szemedből, s ne fájjon soha senki és semmi Neked. Nem, ezeket nem kívánom. Hiszen tudod jól, a könnyek mosásák tisztára szíved, lelked meg az elvállalt szenvedésben nemesül.

Azt viszont teljes szívemből kívánom Neked, hogy lelkedben ragyogjon kiolt-hatatlanul legszebb óráid emléke, és hogy légy kitartó a próbák idején, amikor szívedre zuhan egy nem várt kereszt, s a hegy, amely előtted tornyosul, megmászhatatlannak tűnik, a remény fényforrása pedig minden lépéssel távolodni látszik.

Szívből kívánom, hogy Isten minden ajándéka, amit kaptál, napról napra drágább legyen Neked, s mind szolgáljon arra, hogy a hozzád közelálló lelkét felderítsd velük.

Kívánom, nagyon kívánom Neked, hogy minden órádban álljon melletted valaki, aki társad, s méltó hozzád, akinek bizalommal fogod meg a kezét, ha terhed egyre súlyosabb. Akivel együtt tudtok szembeszegülni minden viharral, s felségítetek egymást, akár a hegyek csúcsára is.

Legfőképpen pedig azt kívánom Neked, hogy jöjjön bár öröm vagy kínzó bánat Rád, az emberré lett Isten-Gyermek szívderítő mosolya ragyogjon közben Rád, és így maradj meg mindig Isten közelében.

Ekkor áldott lesz majd új éved minden pillanata!

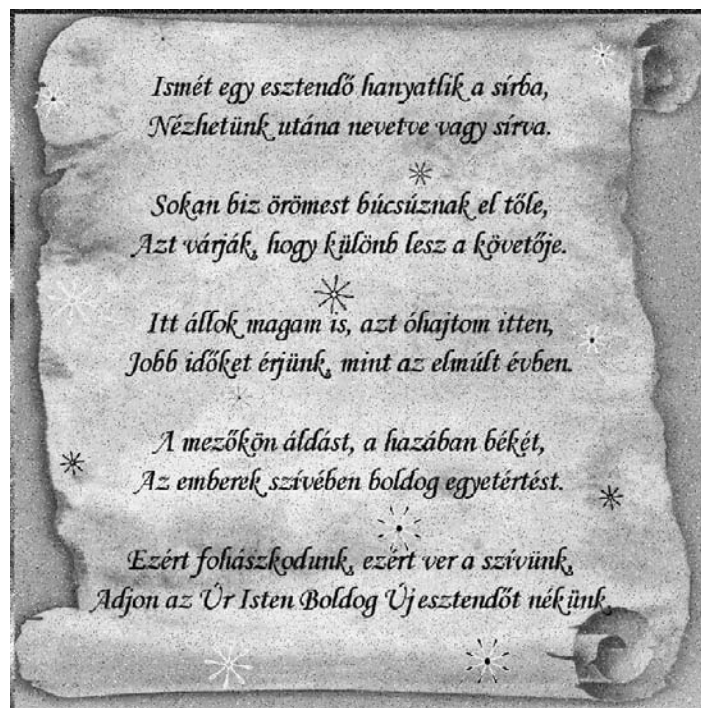
(Ókeresztény latin áldás és abból átvett ír ima alapján fordította dr. Békefy Lajos)

A mögöttünk lévő idő értékelésében és az előttünk lévő esztendőről szóló elvárásainkban mindenekelőtt elveket kell megfogalmaznunk, melyek meghatározzák egész látásunkat, szempontjainkat. Először is el kell döntenünk milyen szemszögből nézünk múltat és jövődöt. A magunk egyéni életének, lakóhelyünk közösségének, magyar népünk, egyházunk, benne gyülekezetünk közösségének szemszögéből? Vagy pedig értékelésünk szempontjait behelyezzük Isten velünk való üdvtervének áramába, és ezt kérdezzük: Az elmúlt idő történései és az előttünk álló esztendőhöz kapcsolódó elvárásaink mennyire szolgálják Istennek bennünket üdvözíteni akaró üdvtervét?

Ha értékelésem és elvárásaim kiindulópontja az *én*, beszélhetek eredményekről, sikerekről, melyekkel *én* lettem gazdagabb, kesereghetek veszteségeken, kudarcokon, melyekkel úgy látom, *én* lettem szegényebb. *Én*, azaz az ember, vagy emberi közösség. Ha pedig az esztendők határán Isten üdvtervének szemszögéből nézek Janus-arcúként vissza és előre, kénytelen vagyok belátni, hogy sikereim nem mindig illeszkedtek be az Úr akaratába, személyes életem bukásaival, közösségi életünk kudarcaival pedig nem biztos, hogy feltétlenül szegényebbek lettünk. Lehet épp azok szolgálták Istennek velünk való akaratát. Az elmúlt esztendő ajándékait éppen ezért első sorban aszerint kell mérlegelnem, hogy vajon egyéni és közösségi életünkben előbbre jutottunk-e az Isten iránti engedelmisség és alázat útján? Előbbre jutottunk-e abban a tanulásban, mely az ún. jót és rosszat egyaránt úgy tudja elfogadni, mint Isten nekünk adott, bennünket mindennel gazdagítani akaró ajándékát? Ne gondoljuk, hogy csak az általunk szépek és jónak gondolt dolgok szolgálnak bennünket! Istennek változatos nevelőeszközei vannak. Jónást a tenger mélyére vetette, hogy majd hirdethesse Ninivében az Úr ítéletét, a tékozló fiút a disznók vályújához alázta, hogy később megtisztult lélekkel örvendhessen az őt viszszafoadó atya bocsánatának, Pétert a háromszori tagadás lelki fájdalomból a kőszikla hit magasságába emelte, hogy majd Krisztusban arra a hitre építse fel Anyaszentegyházát.

Természetes és mélyen emberi, hogy az esztendők fordulóján várakozások fogalmazódnak meg bennünk. Jövőnket, s még vágyainkat sem építhetjük azonban homokra. A fundamentumnak szilárdnak kell lennie. Épen ezért az nem lehet más, mint Krisztus. Mert igaz az Ige: „...más alapot senki sem vethet a meglévő kivül, amely a Jézus Krisztus”. (1Kor 3,11)

Fájdalmas látni, hogy világunk, melyben élünk, a szilárd alapot egyre inkább homokra cseréli. A vízben fuldoló gyermekét látó, de azon segíteni nem tudó szülő fájdalmas tehetlenségével tapasztaljuk ezt. Az egykor annyira hön óhajtott újabb kori életünk fájdalmas velejárója a közösségek egyre inkább jelentkező

Ismét egy esztendő hanyatlík a sírba,
Nézhétünk utána nevetve vagy sírva.

Sokan biz örömet búcsúznak el tőle,
Azt várják, hogy különb lesz a követője.

Itt állok magam is, azt óhajtom itten,
Jobb időket érjünk, mint az elmúlt évben.

A mezőkön áldást, a házában békét,
Az emberek szívében boldog egyetértést.

Ezért fohászokdunk, ezért ver a szívünk,
Adjon az Úr Isten Boldog Újesztendőt nekünk.

lemorzsolódása, felbomlása, a csak magunknak való élés, az egymástól való egyre fokozottabb elidegenedés, az elanyagiasodás következményeként a lelki értékek lekicsinylése, háttérbe szorítása, egy olyan közbeszéd, melyben mindaz, ami kétezer év óta igennek bizonyult, az mára nemmé silányult, és amire mindeddig határozottan nemet mondtunk, azt a mai világ az igen piedesztáljára emeli. Miközben homokra épített világunk szabadságot hazudik, egyre szorosabbra vonja szabadságunk korlátait, amikor modernnek nevezett eszmék jegyében tabutémákat állít fel, amikor az igent nemnek és a nemet igennek hazudja. Pedig az Úr szava ma is és minden időkben érvényes: „...a ti beszédekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van”. (Mt 5,37) Talán azért engedi meg mindezt Isten ideig-óráig, hogy egyre inkább meggyőződésé váljon bennünk az Ige igazsága: „...ahol az Úr Lelke, ott a szabadság”. (2Kor 3,17) Igen, ott, és csakis ott. Az Úr Lelkét önmagából kiszorító világunk, életünk pedig épp ezért válik törvényszerűen önmaga igaznak hitt eszméinek rabszolgáivá.

Isten többször állított bennünket döntéshelyzetbe: választottunk egyházban és világban. Naponta döntenünk kell családban és munkahelyen. Minden alkalommal megpróbálunk lelkiismeretünk, hitünk szerint a legjobban dönteni, mert érezzük és hordozzuk döntéseink súlyát, viseljük azok következményeit. Hogy döntéseinkben, önmagunkban és egymásban ne csalódjunk, fordítsuk tekintetünket a megváltásunkra, bűneinkből való szabadításunkra, felénk közeledő Jézus Krisztus felé, és úgy lépjük át az esztendő küszöbét, hogy benne még inkább megtaláljuk a mindenre elégséges erőforrást. Hogy a mögöttünk lévő idő tapasztalatait hitben leszűrve elmondhassuk Pál apostollal együtt: „én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésembe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,11–13)

Bod Péter-szobor Magyarigenben

(Folytatás az 1. oldalról)

nagyenyei esperes, dr. Gudor Botond szerkesztésével és előszavával, a Károli Gáspár Református Egyetem oktatójának, Imregh Monikának filológiai gondozásában kiadott, Bod Péter: *Az erdélyi románok egyháztörténetének két könyve* latin nyelvű műve fordítását. **Demeter László**, a Kovászna megyei tanács szórványprogramjának felelőse, a baróti Tortoma Kiadó és a kolozsvári Kriterion Kiadó által megjelentetett Gudor Kund Botond: *Az eltűnt Gyulaféhevári*

A jovialis Bod Péter a templomkertben

Református Egyházmegye és eltűnt egyházi közösségei, illetve Az erdélyi-hegylajai Magyarigen református közösségének története című kötetet ismertette. Sepsi Enikő, a Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészkarának dékánja a Kurucz György történésszel, dékánhelyetessel és Gudor Kund Botond esperessel közösen írt: *Egyház, társadalom és művelődés Bod Péter (1712–1769) korában* című konferenciakötetet mutatta be. Ez utóbbi a 2012. április–májusában Nagyenyeden és Magyarigenben szervezett Bod Péter konferencia tanulmányait foglalta össze a peregrinációtörténet, iskolatörténet és Bod Péter tudományosságának alapos ismertetésével.

A jelenlévőket a magyarigeni lelkipásztor, **Szász Csaba** köszöntötte és ezzel be is vezette az ünnepség fénypontját, a templomkertben felállított Bod Péter-mellszobor felavatását. Felsőcernátoni Bod Péter szobrát a tudós pap, történész jelentős munkáinak alkotási helyén, sírja közelében állították fel. A magyarigeni templom kertjében látható szobor – **Vargha Mihálynak**, a Székely Nemzeti Múzeum igazgatójának, sepsiszentgyörgyi szobrászművészek alkotása – a jovialis tudós lelkész ábrázolja. Vargha Mihály önmagával és a világgal harmóniában élő ember képmását igyekezett megalkotni, olyan emberét, akinek mindennapi teendői mellett jutott ideje a lélek dolgaira is.

Bod Péter, az író és tudós, 1712-ben született Felsőcernátonban, de 1749-től haláláig a magyarigeni lelkipásztori tisztséget töltötte be, amelyet később püspökhelyettesi méltóság is

Sokan látogattak el a barokk templomban tartott ünnepségre

kiegészített. **Gudor Botond** esperes felidézte: a tudós lelkipásztor Magyarigenben töltötte élete aktív periódusának nagy részét. Itt írta jelentős teológiai, egyháztörténeti, történelmi munkáit, és itt is temették el. Bod Péter fontos építőkőve a magyar kultúrának, általa mozdult ki középkori merevségéből a tudomány is, de nem csak eszével, szívével is világossága volt korának. Egyháztörténeti, irodalomtörténeti és jogi munkássága mellett, Apáczai Csere János után, másodikként jelezte egy Magyar Tudós Társaság létrehozásának időszerűségét. Az ünnepségen részt vettek a szülőfalú, Csernátontól küldöttei is, Szócs László helyi lelkésszel az élen, valamint a nagyenyei Bethlen Gábor Kollégium küldöttei és a budapesti Bod Péter Társaság küldöttsége.

Gudor szerint Bod Péter emlékének gondozása a parányi magyarigeni magyar és református közösséget is élteti. A mintegy ezer lakost számláló településen húsz magyart, 14 reformátust tartanak számon. Az ünnepség nemzeti imánk eléneklésével és rövid magyarigeni szeretetvendégséggel zárult.

Mikó-ügy: újabb halasztás, folytatás januárban

(Folytatás az 1. oldalról)

5-ről november 1-jére tűzték ki a tárgyalás időpontját, majd amikor az ügyvédek ismét halasztást kértek, az új időpont december 5-e lett.

A december eleji tárgyaláson az alperesek új dokumentumokat terjesztettek elő, ezért a bíróság a következő fordulót január 15-ére tűzte ki, addig a bírák áttanulmányozhatják a vaskos dokumentumcsomagot. Az alperesek szerint az indoklásban az alapfokú ítélet minden érvét lebontották és megcáfolták, ugyanakkor mellékeltek a Székely Mikó Kollégium épületének tulajdonjogi történetét is. Több új bizonyítékot felkutatnak a magyarországi és a romániai levéltárakban, levelezésekben. Ugyanakkor előterjesztettek egy olyan dokumentumot, ami az in-

gatlan tulajdonjogi történeti áttekintését foglalja magába. Vagyis leírják elejétől végéig, születésétől mostanáig a történetét, jogi helyzetét, tulajdonviszonyainak a kérdéskörét, hogy lássa minden román bíró, hogy miről beszél, és miről dönt.

Az egyház váratlan segítséget is kapott: például az építkezési engedély egy magánszemély gyűjteményéből került elő. A sepsiszentgyörgyi tanári lakásokat (ezekért a lakásokért jelentette fel az egyházat két szentgyörgyi magyar lakos) építő mester örököse adott át egy 1897-es keltezésű, kézzel írott építkezési szerződést, amelyet a kollégium főgondnoka, az egyházi főjegyző és az építő vállalkozó írt alá. Az új dokumentumok birtokában az alperesek és a református egyház bizakodva tekint előre a január 15-i tárgyalásra.

Petíció az egyházi ingatlanokért

Petíciót nyújtott be a romániai magyar egyházi ingatlanok visszaszolgáltatása érdekében három magánszemély az Európai Parlament Petíciós Bizottságának. A dokumentum három aláírója: Sándor Krisztina, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT) ügyvezető elnöke, Erdélyi Géza volt felvidéki református püspök és Lomnici Zoltán, a Legfelsőbb Bíróság volt elnöke, az Emberi Méltóság Tanácsának elnöke. Mint mondta, a beadványhoz az apropót a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium „botrányosságig fajult esete” szolgáltatta.

Lomnici Zoltán rámutatott: számos esetben lehetett tapasztalni, hogy Románia megsértette az alapvető emberi jogokat. Noha Románia az EU-ba való felvételkor vállalta, hogy a tulajdonjogot is tiszteletben tartja, ezt nem teljesítette. Elmondta, hogy az EU

alapjogi chartája alapján bármely uniós állampolgár az EU fórumaihoz fordulhat, ha valamely tagállam jogsértése felmerül, s az EP képviselői eldöntik, hogy az EU bírósága elé utalják-e az adott ügyet. Hangsúlyozta: alapvető fontosságú a kisebbségben élő magyarság megmaradása szempontjából az egyházak működése, a román asszimilációs törekvéseknek ugyanakkor része a magyar egyházak gyengítése.

Közölte, azt kéri, hogy az Európai Parlament Petíciós Bizottsága tűzze napirendre a romániai egyházi ingatlanok visszaállamosításának ügyét, illetve vizsgálja meg, hogy az EU jogrendszerével összeegyeztethető-e a román államnak az egyházi ingatlanok visszaszolgáltatására, illetve a Református Székely Mikó Kollégium visszaállamosítására vonatkozó intézkedései.

Hóstát: emlékszobák egy régi közösség emlékére

A kolozsvári földészközösség életmódja, hagyománya már csak a kincses város idős korosztályának emlékeiben él. Az egykori hóstátiakat a kommunista diktatúra igyekezett eltörölni a föld színéről. A nehézségek sok embert kilátástalanságba és elkeseredésbe kergetett. Am mindezek ellenére a szellemiség ma is él, fennmaradását szolgálják azok az emlékszobák is, amelyeket november közepén avattak fel a kolozsvári Kétágú templom egyik tornyában.

Az ünnepi istentiszteleten Székely József lelképásztor hirdetett ígét, amely a Zsidókhöz írt levélből szólt az egybegyűltekhez. Olyan gyülekezethez íródott a levél, amelyet sok megpróbáltatás ért – fogalmazott az igehirdető. Az alsóvárosi gyülekezet is sok mindenben ment keresztül. A 20. században, a két világháborút követően, a kommunizmus végezte a legtöbb pusztítást. A hóstáti embereknek elvették földjüket, házaikat lerombolták. Ilyen körülmények között arra a kérdésre, hogy mit tartsunk meg, egyértelmű volt a válasz: a hitet. A közösségben megélt hitet kell megtartani, mert azt nem lehet elvenni tőlünk, a hit pedig erősít és megtart. A hóstátiak közül sokan választották a reménység hitvallását, és megpróbálták túlélni a nehézségeket.

Az ünnepségen a Bethlen Gábor Földész Dalkör is fellépett

nemcsak a hóstáti emberek vagyonát, hanem kultúráját is el akarta törölni, ezért a mai generáció feladata az építkezés, egy olyan közösség megteremtése, amely továbbra is meg tud maradni magyarnak.

A továbbiakban Sipos Gábor történész rövid előadást tartott a földészközösség életéről,

az ünnepségen közreműködött a Bethlen Gábor Földész Dalkör, Butyka Anna pedig Reményik Sándor *Ahogy lehet* című versét szavalta el.

Istentisztelet után a gyülekezeti tagok és vendégek a Kétágú templom keleti tornyában berendezett emlékszobákat látogatták meg. A három emeleti helyiségben a hóstátiakra jellemző és az általuk használt berendezési tárgyakat, régi bútorokat, népviseletet, falvédőket lehet megtekinteni.

Az utolsó, harmadik emeleten pedig dr. Feleki Károly fényképkiallítása látható. Székely József elmondta: sokan segítettek az emlékszobák kialakításában. Egyesek rokonaik emléktárgyait hozták el a szobák berendezéséhez. Valójában minden egyes tárgyhoz személyek, események, történetek fűződnek.

– Egyik családlátogatás alkalmával egy idős néni az erkélyre hívott – elevenített fel Székely József lelképásztor egy emléket. – A hóstáti asszonynak elvették a földjét, s annak helyére sokemeletes tömbházat építettek. A nyolcadikon kapott egy kétszobás lakást az elveszített háza ellenében. – Tessék megnézni, tiszteletes úr, itt az erkélyen is természetek egy kis zöldséget. Ahogy lehet.

Az érdeklődők a szobákat hét közben, kedden és csütörtökön látogathatják az irodai szolgálat alatt. Amennyiben csoportok is érdeklődnének a kiállítás iránt, az egyházközség honlapján található elérhetőség felhasználásával előzetes egyeztetés szükséges.

Somogyi Botond

A kolozsvári Hóstát

A hóstátiak elnevezés eredetileg a régi kolozsvári városfalakon kívül létrejött peremnegyedek földműveléssel foglalkozó lakóit jelentette. Hagyományos földműves életmódjuk sajátos közösségi tudatot is kialakított, büszkén vallották magukat városi polgároknak, de ugyanakkor „földészeknek” is. Ez a magyar földészközösség nem egyszeri telepítéssel jött létre, már Mátyás király idejében is létezett olyan mezőgazdasággal foglalkozó, falusias életvitelű közösség, amely állandóan a városfalakon kívül élt. Adózásában és szokásrendjében a város törvényeit és polgári szokásait követte. A hóstáti népesség szaporodása a folyamatos betelepülésnek is köszönhető, elsősorban a Kalotaszeg és a Mezőség adta a népesebbi utánpótlást.

A kolozsvári hóstátiak az elmúlt századokban földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkoztak, emellett a szőlőművelés és a fuvarozás biztosította megélhetésüket. A lakosság számának növekedésével termékeiket a város piacán értékesítették, és egyre nagyobb

volt irántuk a kereslet. Bolgár kertészekről tanulták el a belterjes zöldségtermelés titkait a 19. század második felében. Ahogy fejlődtek, városiasodtak a külső negyedek, úgy terjeszkedtek a hóstáti földész porták egy újabb gyűrű mentén a Töközben, a Bulgária-telepen, az Írisz-telepen, a Kétvízközben vagy a Kölesföldön.

Viseletük stílusa hasonlít a 19. század

hagyományos megtartása, és a maga sajátos táncrendjével a szüreti bál. A karéneklés – az

1880-as évektől fogva – elősegítette a közösségépítést, a földész férfikórusok közül ma is működik a Bethlen Gábor Dalkör.

Életmódjukban a kollektivizálás jelentette az első erőszakos változást, aztán az 1970-es évek elején megkezdődtek a megmaradt földészházak lebontása, a telkeken tömbháznegyedek épültek.

Az erőszakos bontásokkal veszélybe került az egész hóstáti közösség léte, a kilátástalanság miatti öngyilkosságok révén közvetlenül is. A hagyományos kertészkedő életmód fenntarthatatlanná vált. A Hóstát azonban nem halt meg, hiszen ez az eredetileg külvárost jelentő földrajzi név a 19–20. században már sajátos értékrenddel és erős öntudattal rendelkező, hagyományait őrző közösség elnevezésévé vált, szellemisége pedig túlélte a kommunizmus kikényszerítette életformaváltást és élettérváltozást is.

Sipos Gábor

Hóstáti szoba korabeli fényképekkel

Konyha és berendezése hóstáti módra

eleji kisnemesi, polgári viselethez, annak emlékét őrzi szinte napjainkig. 30–40 évvel ezelőtt a kolozsvári piac sajátos színfoltját jelentették a gyönyörű, tiszta viseletbe öltözött asszonyok, ruhájuk cégtábla nélkül is jelezte az áru eredetét és garantálta annak minőségét.

Hozzátartozott a hóstátiak szokásrendjéhez a családi események és egyházi ünnepek

Az Eklézsia humorából

A tökéletes lelkész

A tökéletes lelkész 10 percg predikál. Elítéli a bűnöket, de senkinek sem okoz fájdalmat. Reggel negyed nyolctól éjfélig dolgozik, és ő takarítja a templomot is.

A tökéletes lelkész 1000 lejt keres havonta, jó öltözött, új autót vezet, jó könyveket vesz, és minden héten 500 lejt eladományoz. Templomot renovál, gyülekezeti házat épít, szolgálati autót vesz az egyháznak, de soha nem hirdet adakozást a gyülekezetben. Az egyházi épületek körül minden munkát saját kezűleg végez el. Óvja, védi a presbitereket a segítő szolgálattól.

A tökéletes lelkész 29 éves és 40 éves tapasztalata van. Egyaránt ért a földműveléshez és az atomfizikához. Ő az értelmiségi parasztember. Ezenkívül pénztáros, főkönyvelő és bérszámfejtő, ugyanakkor adószakértő és jogtanácsos is.

A tökéletes lelkész minden erejét a fiatalok összegyűjtésére szenteli, de a legtöbb idejét az idősekkel tölti. Mindig komoly arccal mosolyog, jó humora van, mindenekelőtt azonban jól néz ki.

Naponta 1–5 otthont látogat meg, 6 hittanórát tart. Temet és esket, ha kell, ugyanakkor mindig elérhető a hivatalában, ha szükség van rá.

A tökéletes lelkésznek állandóan van ideje a személyes beszélgetésekre és a lelkigondozásra. Minden egyházi gyűlésen jelen van, minden lépését megvitatja a presbiterekkel.

A tökéletes lelkész nagycsaládos ember, aki mindent megbeszél élete társával, naponta legalább négy órát tölt a gyermekeivel, és rendszeresen kirándulni viszi a családját. Odaadásával és áldozatkészségével mindenki számára példamutató családi életet él.

A tökéletes lelkész feladatot vállal a lakóhely közéletében. Jótékonykodik és nem hiányzik egyetlen egyesület vagy szövetség gyűléséről sem. Teljes erejével és idejével azon munkálkodik, hogy a körülötte élők az üdvösség útjára vezesse.

A tökéletes lelkészt mindig a szomszédos gyülekezetnek sikerül megválasztania.

*

Nehéz mindenkinek a kedvére tenni, sőt szinte lehetetlen. Így van ez a papoknál is, akik bármit tesznek, valakiknek biztosan nem felel meg.

- Ugyanis ha a szokottnál 10 perccel hosszabban predikál, akkor bőbeszédű;
- ha hangosabban predikál, akkor ordibál;
- ha normálisan beszél, akkor az ember nem ért semmit;

- ha saját autója van, akkor világias beállítottságú;
- ha viszont nincs autója, akkor nem halad a korrall;
- ha az egyházközség tagjait látogatja, akkor szimatol;
- ha családokat látogat, akkor nem törődik a családjával;
- ha otthon van, akkor miért nem látogat családokat;
- ha a pénzről beszél, akkor pénzsóvár;
- ha a templom javára gyűjt, akkor kihúzza az emberek zsebéből a pénzt;
- ha nem rendez ünnepséget, akkor semmi sem történik;
- ha ünnepséget szervez, akkor nem tud nyugton maradni;
- ha az istentiszteletet pontosan kezdi, akkor siet az órája;
- ha később kezd valamit, akkor feltartja a híveket;
- ha a templomot renováltatja, akkor feleslegesen szórja a pénzt;
- ha nem építkezik, akkor hagy mindent tönkremenni;
- ha fiatal, akkor nincs tapasztalata;
- ha idős, akkor miért nem megy már nyugdíjba;
- ha meghal, akkor nincs aki pótolja.

Modern idők

Hírek a Nemerénbelüli Kerület életéből

– Békesség Istentől, tiszteletes úr! Volna egy kis ideje?

– Hogyne, természetesen. Miről van szó?

– A „Központi Egyházi Tájékoztató” részére kérem: nyilatkozzék röviden egyházkerületük életéről.

– Nos igen, hát az ötödik egyházkerületünk nemrég alakult, Nemerénbelüli Református Egyházkerület néven. Ami a többi kerülethez való viszonyunkat illeti, mi a Szigorú Egyházat képviseljük, nálunk ugyanis minden szigorú. Vagyis mindent szigorúan meg- és betartatunk. Ez a beszélgetés is ugyebár, mondanom sem kell, szigorúan bizalmas!

– Rendben van, de hát nekem éppen az a feladat, hogy a tájékoztatóban közöljem ezt az interjút.

– Az meglehet, ha a többség is hozzájárul. Nálunk nemcsak papíron van fegyelem, hanem a gyakorlatban is. Mert hát „Extra disciplinam nulla salus”, vagyis fegyelem nélkül nincs üdvösség.

– Ha már itt tartunk, ki is a püspökük?

– Nem tudja? Töltéssy-Káposztás Zoltán Főtiszteletű Úr. Ő a megveszék helyen lakik. Egyelőre a volt pártszékházat utalták ki számára szolgálati lakásul. De annak csak négy fürdőszobája van, ezért majd építünk egy megfelelőbb palotát, ha megjön a minisztériumtól a támogatás.

– Hány egyházmegyénk van? Mert ugye, mint minden kerület, az önöké is, egyházmegyéből épül fel?

– Mi mindenben az egységet keressük, nem adunk helyet semmiféle széthúzásnak, rendbontásnak. Éppen ezért nem több, csupán csak egyetlen egyházmegyénk van, egy eszperessel.

– És az egyházkormányzat? Hogyan gyakorolják?

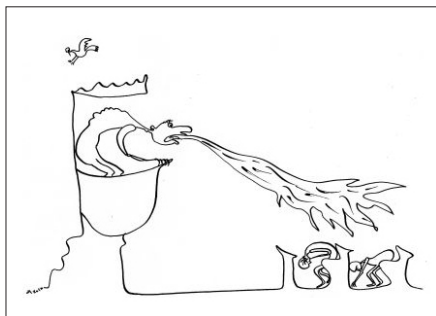
– A legmodernebb teológiai felismerések jegyében! Ön is tudja, mert régi igazság, hogy az egyháztagok egymást kölcsönösen pásztoralják, ez az igazi pasztoráció. Mi ezt véghezvittük a kormányzat tekintetében is. A hívek önmagukat kormányozzák; vagyis ez jelenti az önkormányzatot.

– De milyen testületek gyakorolják ezt ténylegesen?

– Hát van közgyűlésünk; ennek tagja minden kerületünkben lakó megkeresztelt egyháztag. De csak a konfirmáltak szavaznak. Ezen kívül az időközi ügyeket nálunk is az Igazgatótanács intézi. Nélküle nincs egyház.

– Ez kiből áll?

– Paritásos alapon választjuk, természetesen. Három palástos és három nem palástos tagja van. A palástosok a püspök, az esperes és jómagam. A nempalástosok: a Bakelit Kft. elnöke, nagyon tehetséges ember, volt párttitkár; aztán az itteni

Tűzokádó pap

Tükön (Adorjáni László karikatúrái)

Viccek

Tanúságtévők

Két jehovista megszólít egy embert a buszmegállóban.

– Uram, akar ön Jehova tanúja lenni?

Mire az ember:

– Elnézést, de nem láttam a balesetet!

Legátus

– Nos, milyen volt a prédikációm? – kérdezte a legátus.

– Jó. Ami a mélységből hiányzott, hozzáadtad a hosszúságban.

kollektív gazdaság volt elnöke, jelenleg a Mezőgazdasági Bank megyei ügyvezetője, no meg egy parlamenti képviselő (azt nem árulom el, hogy melyik párt színeiben); tudja, jól fog egy központi támogató...

– És hogyan alakult ki az egyházkerület struktúrája?

– Igen, a struktúra nagyon fontos. Hát összegyűltünk mi, a palástosok, és sorsot húztunk. Egyik lett a püspök, a másik az esperes, én meg Nemecek Ernő.

– *Hogyan Nemecek Ernő? Hiszen őt Molnár Ferenc írta meg A Pál utcai fiúkban?*

– Hát persze. Csak azt akartam tömören kifejezésre juttatni, hogy demokratikus struktúránkban fontos helyük van a közlelkészeknek. Én képviselem ugyanis a lelkészi kart.

Lejegyezte Antik Antal

Bethlen Kata Diakóniai Napok Háromszéken

Tízéves a Sepsiszentgyörgyi Diakónia Alapítvány

A XI. Bethlen Kata Diakóniai Napokat november 16–18. között rendeztük meg, amelynek keretében a Diakónia Alapítvány sepsiszentgyörgyi megalakulásának tízéves évfordulójáról is megemlékeztünk.

Első nap intézménylátogatással kezdtünk, hogy az Alapítvány programjainak, intézményeinek színterét mindenki megismerje. A körút során a résztvevők meglátogatták a Rotary Házban működő gyermekprogramot, majd az otthoni gondozószolgálat és a családsegítő koordinációs irodáját a Gyár utcai épületünkben. Itt a látogatók kiállítást tekinthettek meg: az idősök otthonát megidéző tárgyakkal, az önkéntes programjainkban használt eszközök kiállításával és fényképekkel, leírásokkal szemléltettük, hogy milyen környezetben folyik az otthoni betegápolás, idősmegsegítés különböző szolgálatainkon keresztül. Ez után az udvarban lévő munkaműhelyeket látogatták meg a vendégek: a textilválogatót és az asztalosműhelyt. Innen a három kisbusz az Írisz Házba és az Írisz Boltba szállította tovább a vendégeket, ahol a fiatal szellemi vagy testi fogyatékkal élők nappali foglalkoztatása és munkája zajlik. Az utolsó állomás a nemrég felavatott sepsiköröspataki Írisz tábor volt, ahol családok, fogyatékkal élő fiatalok jöhetnek kikapcsolódásra, képzésre, nyaralásra.

A szülinapi torta sem hiányzott az ünnepségről

Este a jubileumi gálára gyűltünk össze a sepsiszentgyörgyi Tamási Aron Színházba, ahol az alapítvány kuratóriumának, egyházunknak és a megyei tanácsnak a képviselői méltatták a szociális munkában vállalt szerepünket, illetve a programigazgatók a munkatársakat, támogatókat köszöntötték.

Másnap került sor a Bethlen Kata Diakóniai Konferenciára, amely szakmai találkozója és ta-

paszlatcsere lehetősége volt a különböző egyházi és világi intézményekben dolgozó segítő foglalkozásúaknak. Az előadásokon mintegy száz szakember vett részt, a következő témákban:

Diakónia az egyház önértelmezése és a szociálpolitika között (Prof. dr.: Fazakas Sándor, Debreceni Református Hittudományi Egyetem);

Szakadékok és hidak a segítő hivatás és a magánélet között (Beke Boróka Ip., mentálhigiénés szakember);

Lehetőségek a segítő elakadásaiban (Gáspár-Babos Etele Ip., bibliodráma asszisztens, mentálhigiénés szakember).

Műhelymunkákon is együtt dolgoztak a jelenlévők és gyarapíthatták tapasztalataikat, a következő választható témákban:

A sajátosan keresztyén jelleg biztosítása a diakóniai intézményekben, szolgálatokban;

Humánerőforrás kérdése és perszonalpolitika az egyházi, diakóniai intézményekben;

Professzionizmus az egyházi diakóniában;

Hogyan tudjuk óvni magánéletünket a munkahelyi stressztől, ártalmaktól?

Bibliodráma, önismereti műhelymunka.

A szakmai konferenciát közös kulturális programmal zártuk, megtekinthettük a Cimborák Bábszínház felnőtteknek szóló játékát: *Kire ütött ez a gyerek?* címmel.

A háromnapos rendezvény vasárnap ért véget, amikor a Diakónia vasárnap alkalmából az illyefalvi vártemplomban hálaadó istentiszteleten vettünk részt, igét hirdetett **dr. Pap Géza** püspök. Tartalmas és tanulságos együttlét volt, köszönjük a vendégeknek a részvételt, a támogatóinknak pedig a segítséget.

Tóth Anna

Diakónia vasárnapja Magyarón

Diakónia, szeretetszolgálat. Megtanulni szolgálni egymásnak egymásért önzetlen módon. Nem kérkedésből, nem azért, hogy kapjunk érte jutalmazást, hanem azért, mert ez a feladatunk a földön. Így történt, hogy diakónia vasárnapján Magyarón presbiterek és a nőszövetség szeretetszolgálatot végzett gyülekezetünk öregei között.

Öregek vasárnapja. Egy kijelentés vagy inkább fogalom, melyet sokszor nem értünk, nem látunk fontosnak, mert olyan rohanó világban élünk, ahol az életritmust az új technikák, a gépek gyorsasága kényszeríti ránk, ahol nem szabad megállni, ahol nincs nyugalom, s mert úgymond az öregség a lassúság, a gyengeség tempóját diktálja. Öregek vasárnapja. Van ebben a két szóban valami közös. Egy kölcsönös szolgálat, egy felismerés. Mit is rejtenek ezek a szavak? Elindulást Isten felé, egymás felé. Ott rejlik bennük az elcsendesedés, egymásra figyelés, Istenre tekintés, csendes beszélgetés, imádság, felemelő érzés, megbocsátás, erősítés, együttlét, megbékélés, nyugalom...

Talán ezek a gondolatok indítottak arra, hogy diakónia vasárnapján a magyarói idős testvéreinkre is gondoljunk, mert fontosak ők, még akkor is, ha a természet és a világ törvénye mást láttat, mást diktál. Hogy sikerült-e eszközként jelen lenni, illetve megérezni Isten

szeretetét ezen az alkalmon, nem tudhatjuk, viszont a hálánkat és a köszönetünket fejezzük ki azoknak, akik segítségünkre voltak a szervezésben. A presbiterek hívására mintegy száznegyvenen jöttek el templomunkba. Takács Albert lelkipásztor a 90. zsoltár alapján hirdette az igét, kifejezve, hogy minden Isten kezében van és bár gyorsan elszállnak az évek, az emberi élet minden időszaka, így az öregkor is értékes, Istennek tetsző, mert valahogy ilyenkor mélyebben nyílnak meg emberi szíveink Isten előtt, több időt szentelünk imádkozásra magunkért, fiatal családtagjainkért, gyermekeinkért, unokáinkért, és kezeink munkája után is mindig marad valami maradandó.

Vallásórások kis csoportja köszöntötte idős testvéreinket, mert talán ők állnak a legközelebb hozzájuk és bennük gyönyörködnek leginkább a nagyszülők. Ezt követték falunk szülöttje, özv. **Zsigmond Pirokska** asszonytestvérünk gondolatai, melyeket versben olvasott fel. Majd egy kérés fogalmazódott meg Óbecsey István verse alapján: *Szeressétek az öregeket*, amelynek utolsó sorai megsziv-

lelendők. „Ha majd az örök szeretet elhívja őket közületek, / Ti foglaltok el a helyüket, / Mert ti lesztek majd az öregek. / S mindazt, amit nekik tettetek, / Azt adják nektek a gyerekek. / Azért előre intelek titeket / Szeressétek az öregeket!”

A kis gyülekezet tagjai közül többen törölték könnyeiket, hiszen megtapasztalták ez alkalommal is a mennyeit, s közben-közben hálaadást adtak Istennek, hogy a szeretet, az odafigyelés nemes érzéseit átélhették. Nem maradt el a mosoly sem az élet terheitől megfáradt emberi arcokról, s a már jelentkező idő jelei között is látszódtott az öröm, a megnyugvás.

Az istentiszteletet szeretetvendégség követte a Nímród Házban.

Szabó Szidónia kántornő vezetésével felelevenedtek régi énekeskönyvünk hitvalló énekei, amelyeket mindenki odaadással és gyermeki bizodalommal énekelt. Éneklésünket versekkel tarkítottuk, majd eltávozásunk előtt hálaadva a diakónia vasárnapjáért, Isten áldását kértük mindnyájunk életére.

Takács Malvin

Megemlékezés: Magyarón az idősekre is gondot viselnek

Felújított imaház Tusnádfürdőn

A Csíkszentmártoni Szórványmissziói Egyházköztséghez tartozó Tusnádfürdőn hálaadó istentiszteletre gyűlt össze az alsíki szórványgyülekezet november 18-án.

Tetőszerkezetében felújított imaházunkban **Bíró István**, a Küküllői Egyházmegye esperese hirdette az igét az 1Sám 17,45 alapján, arra buzdítva az egybegyűlteket, hogy a Seregek Ura mindig ad erőt a kicsiknek, a keveseknek a „góliátnyi” feladatok elvégzésére. Az igehirdetés után **Bakcsy Gábor** helyi lelkipásztor számolt be a munkálatokról, kiemelve a helyi gyülekezeti hívek odaadó munkáját. A megvalósítás a Hargita Megyei Tanács, a Nagytusnádi Közbirtokosság és

több vállalkozó önzetlen adományából valósult meg. A továbbiakban **Hegyi István**, a szórványgyülekezet volt lelkipásztorja szövegezte a hívekhez a 2Kor 5,17 alapján: „Íme újjá lett minden”. Ünnepeket megtisztelte jelenlétével városunk polgármestere, **Albert Tibor**, aki hathatós segítséget nyújtott javítási munkálatunkhoz. Ünnepeken jelen volt **Szatmári Szilárd** csíkszeredai lelkész, az Udvarhelyi Egyházmegye főjegyzője, **Székely János** árkosi unitárius lelkész, **Balázs Hegedűs József** helyi római katolikus plébános.

Hálaadó istentiszteletünket szeretetvendégség követte, amelyet gyülekezetünk asszonyai biztosítottak. Mindezért Istennek adunk hálát, Övé a dicsőség örökön-örökök.

Dósa Elek

A Presbiteri Szövetség évi közgyűlése

Az Erdélyi Református Presbiteri Szövetség ez évi közgyűlését a marosvásárhelyi Juhász András Gyülekezeti Házban tartotta. A jelenlévők az elmúlt évben elvégzett munkát vették számba, illetve megbeszélték az elkövetkezendő időszak tennivalóit.

A közgyűlés elején a Maros-Mezőségi Egyházmegye esperese, **Jakab István** tartott áhítatot, majd **Pályi József**, a Presbiter Szövetség elnöke köszöntötte a jelenlévőket. Megelégedéssel nyugtázta, hogy mind a 15 egyházmegye képviseltette magát, összesen 34 személy vett részt. Az egyházmegyei képviselők beszámoltak az eltelt időszak-

ban végzett tevékenységükről, Pályi József elnök pedig az egyházkerületi munkáról. A gyűlésen több indítvány, javaslat hangzott el.

Ezek közé tartozik: a PSZ elnöke, alelnöke, titkára ne az egyházmegye főgondoka vagy gondoka legyen; a PSZ egy tagja legyen tanácsstag az egyházmegye vezetőségében; mindazok, akik már nem presbiterek, írjanak szándéknyilatkozatot, ha továbbra is szeretnék a Presbiteri Szövetség tagjai maradni; az egyházmegyei közgyűlésre hívják meg a PSZ elnökét tanácskozási joggal.

A közgyűlést **Czirmay Csaba Levente** lelkipásztor, a Marosi Egyházmegye főjegyző áhítata, valamint Pályi József elnök záróbeszéde zárta.

Seres Márta

Kézdivásárhelyi nőszövetség: új elnökség, aktív munka

„Minden mi él, csak Téged hirdet, Minden dicsér, Mert mind a műved...” Talán így is kezdenék a Kézdivásárhelyi Nőszövetség beszámolóját, hisz a szövetség lelkes, odaadó munkája példa mindazoknak, akik egyáltalán nem vagy csak részben tudják kivenni részüket az egyházi életből. A helyi közgyűlés által választott új elnökség már az őszi hónapok alatt megmutatta, hogy az általa felvállalt önkéntes munkát komolyan veszi: az asszonyok elkezdték a beteglátogatás nemes feladatát, és lélekben próbálják építeni azokat a testvéreket, akik ágyhoz kötöttek és az egyház életében nem tudnak aktívan részt venni.

Az elnökség öt tagja (elnök dr. Beder Boglárka tiszteletes asszony, alelnök Márton Ilona, pénztáros Csonka Gizella, titkár Tódor Rozália, jegyző Szócs Ildikó) teljes létszámban részt vett a Kézdi-Orbai Egyházmegye tisztújító közgyűlésén Ikafalván. November 8-án **Dimény Attila** muzeológus személyében vetítéssel egybekötött értékes előadást hallgathattak meg a nagy számban jelen levő nőtestvérek. Az előadás témája *Női mozgalmak Kézdivásárhelyen a 19. századtól*, amelyben többek között szó esett a helyi nőszövetség nevét viselő Cserei Jánosné Zathureczky Emília életéről

és munkásságáról is. November 22-én majdnem teljes létszámban tartották meg a nőszövetségi közgyűlést. Ezen megbeszélték a fontosabb tennivalókat, többek között az adventi készülődést, a betegek, öregek látogatásának időpontjait, majd a második félévben születetteket szavalatokkal, virággal köszöntötték. Az eseményen **Beder Imre** lelkipásztor vetítéssel egybekötött zenés verset adott elő, melynek címe *Régi magyar áldás*. A találkozó szeretetvendégséggel zárult.

Márton Ilona, Papp Gyöngyike

„Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében.” (1Kor 1.3)

Megrendülten tudatjuk, hogy

György Horváth László

erdélyi református lelkipásztor életének 61. évében, 2012. november 25-én Magyarországon hirtelen elhunyt. Emlékét örökké megőrizzük.

A gyászoló család.

Újra együtt... Koronkán!

A koronkai templomban november 25-én, a délelőtti istentisztelet után, kedves, lélekmelengető eseményre került sor. A jelenleg a Szilágyságban élő **Boér Klára** verseskötetének a bemutatására került sor. A tanárnő mintegy két évtizedet tanított magyar irodalmat és francia nyelvet a koronkai és a szomszédos Székelybósból is idejártó diákoknak. Nem elhanyagolható az sem, hogy annak idején ingvillas és írásos kézimunka varrására tanította a falubeli asszonyokat, ezen keresztül is buzdítva őket identitásuk megőrzésére. A kötetből felolvasott versei, valamint a múltat idéző szeretetteljes emlékezés könnyeket csalt a jelenlévők szemébe. Megható volt, amikor egykori diákjai, mostanra már ősz fejű nagymamák-nagytaták sorban álltak virággal köszönteni a mindig kedvelt idős tanárnőt.

Nem vesznek el, nem veszlődhetnek el értékeink addig, míg 40–50 év után is szeretettel várjuk vissza egykori nevelőinket, akik a szép magyar nyelvre, helyes beszédre tanítottak és embert igyekeztek nevelni belőlünk.

László Magdolna

Gyülekezetek számára úrvacsorai kelyhek készítésével és restaurálásával foglalkozom (finomezüstből). Érdeklődni a 0264/433241-es telefonszámon lehet.

Imrei Imre ötvösmester, Kolozsvár

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0264/599 800

Fax: 0264/595 104

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

Honlap: <http://uzenet.reformatus.ro>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában.

Felelős vezető: Dávid Zoltán

Olvasószerkesztő: Sztranyiczki Mihály

Műszaki szerkesztő: Bálint Lajos

Tördelés: Czirmay Ágnes

